

Jonathan Nkonde

Van het pleintje naar Barcelona

David Nguvu

Jonathan Nkonde. Van het pleintje naar Barcelona

Tekst: David Nguvu

ISBN 9789465547169

© 2026 David Nguvu

Alle rechten voorbehouden.

Dit boek is een verhaal. Sommige dingen zijn echt gebeurd, andere zijn verzonnen.

Inhoud

	Voorwoord	5
	Tien dingen over Jonathan	6
1	De vijfde tas	9
2	PSV	18
3	Honderd keer hooghouden	27
4	Freek Vonk	36
5	Vijf dagen op kamp	45
6	Alleen naar Barcelona	54
7	Het groene pakje	65
8	Het WK om één uur 's nachts	72
9	Met de trein naar Parijs	80
10	Olifanten in Zambia	88
11	Waar is de autosleutel?	98
12	De mooiste bal van de wereld	105
13	Het keyboard van opa Jan	114
14	Te veel	122
15	Stilzitten is het moeilijkst	131
16	Pau	139
17	De koude wedstrijd	146

18	De grootste vis van de wereld	154
19	Papa vliegt	161
20	Morgen gaan we zwemmen	169
21	Een dag bij de groten	178
22	Nu wel	186
	Vragen om samen over te praten	196

Voorwoord

Hoi! Ik ben David en ik ben tien jaar. Dit boek gaat over Jonathan Nkonde. Jonathan lijkt super veel op mij. Hij heeft krullen, net als ik. Hij heeft een papa uit Zambia en een mama uit Nederland, net als ik. En hij houdt van voetbal. Heel erg. Net als ik.

Veel dingen in dit boek zijn echt gebeurd. Maar sommige dingen heb ik verzonnen. Die zijn nog niet gebeurd. Nog niet.

Raad maar welke stukken echt zijn!

Ik hoop dat je moet lachen. En misschien een beetje huilen. En als iemand ooit gemeen tegen je doet omdat je er anders uitziet, of omdat mensen je naam moeilijk vinden, dan hoop ik dat je aan Jonathan denkt. Je bent niet alleen.

Veel leesplezier!

David

Tien dingen over Jonathan

1. Mijn lievelingseten is nshima. Met kip en groente. En je eet het met je hand, anders telt het niet.
2. Mijn lievelingskleur is zwart. Zwarte schoenen, zwarte trui, zwarte pet. Mama zegt dat ik net een ninja ben.
3. Ik maak graag filmpjes. Van voetbaltrucs, van Noah die iets gek doet, en van insecten van heel dichtbij.
4. Ik kan heel goed kleuren en natekenen. Als ik iets zie, kan ik het precies zo op papier zetten.
5. Ik hou van alle dieren. Groot en klein. Mama noemt me daarom Freek Vonk.
6. Ik loop het liefst op blote voeten. Sokken zijn stom.
7. Ik kan echt niet tegen smakken. Of hard ademen. Of labels in mijn kleren.
8. Als het me te veel wordt, doe ik mijn koptelefoon op en luister ik een luisterboek. Dan wordt alles weer rustig.
9. Ik lees geen boeken van de bibliotheek. Daar hebben allemaal kinderen met snothanden aan gezeten. Ik lees op mijn e-reader. (Dit boek mag je gewoon lezen hoor. Ik heb mijn handen gewassen.)

10. Als iemand valt op het veld, ben ik er als eerste bij.
Ook als het iemand van het andere team is.

Hoofdstuk 1

De vijfde tas

Jonathan is tien jaar

Bij ons thuis staan er altijd vijf sporttassen in de gang. Echt altijd. Mama wordt er soms gek van, want je struikelt er de hele tijd over.

De grootste tas is zwart met geel en daar staat Vitesse op. Die is van mijn broer Samuel. Hij is zeventien en hij speelt bij Vitesse. Hij is super lang en super sterk, en als hij door onze straat loopt roepen kinderen zijn naam. Soms vragen ze zelfs of hij op hun shirt wil tekenen. Dan doet hij heel stoer alsof het niks is, maar ik zie echt wel dat hij het leuk vindt.

Dan is er een lange tas met een hockeystick. Die is van mijn zus Esther. Ze is zestien en ze is zo snel dat je haar nooit kan inhalen. Echt nooit. Ik heb het wel honderd keer geprobeerd naar de bushalte en ik heb nog nooit gewonnen.

Dan is er een kleine blauw-witte tas van De Graafschap. Die is van mijn broertje Noah. Hij is pas zeven, maar hij kan echt heel goed dribbelen. De bal blijft gewoon aan zijn voet plakken. Iedereen zegt dat

hij later misschien wel de beste van ons allemaal wordt. Dat zegt hij zelf ook, de hele tijd. Een beetje irritant eigenlijk.

En dan is er een roze tennistas. Die is van mijn zusje Mila. Ze is acht en haar racket is bijna net zo groot als zij. Ze slaat zo hard dat de ballen soms over de schutting vliegen, en dan moet papa ze weer bij de burens halen.

En dan is er nog de vijfde tas. Een gewone grijze tas, zonder logo. De rits doet het niet zo goed meer.

Dat is mijn tas.

Ik ben Jonathan en ik ben tien. Ik voetbal elke dag. Voor school, na school, en soms stiekem in de gang als mama boven is. Ik speel bij de club in ons dorp en daar ben ik de beste van mijn team. Maar bij een profclub, zoals mijn broers en zussen? Nee. Nog niet.

Nog niet. Dat zeg ik elke ochtend in mijn hoofd als ik langs die vijf tassen loop.

Bij ons thuis heb je eigenlijk nooit tijd om te vervelen. Doordeweeks is het school en training. Op zaterdag moet iedereen sporten, en als je zelf klaar bent, ga je kijken bij de rest. Dan rijden we de hele dag van het ene veld naar het andere. Van Vitesse naar de hockeyclub, van de hockeyclub naar De Graafschap, en dan nog

snel naar de tennisbaan. Op zondag gaan we naar de kerk.

Ik vind tv kijken en gamen ook heel leuk, hoor. Echt wel. Maar mijn ouders zorgen dat we zoveel te doen hebben dat er bijna geen tijd voor is. Eerst vond ik dat stom. Maar nu snap ik het. Slim, hè? Want als je de hele dag met een bal bezig bent, word je vanzelf beter.

Op dinsdag had ik training. Het was koud en het had de hele dag geregend, dus het veld was één grote modderplas. De andere jongens gingen zeuren, maar ik vond het juist leuk. In de modder rolt de bal anders, dan moet je slimmer spelen.

Aan het eind deden we een partijtje. Ik kreeg de bal in het midden. Ik draaide om één jongen heen, deed de bal tussen de benen van de volgende door en schoot hem zo hoog in de hoek. Keeper had geen kans.

"Lamine Yamal!" riep Daan. Daan is mijn beste vriend.
"Hij is gewoon Lamine Yamal!"

Iedereen begon te lachen en te juichen. Ik lag ook helemaal dubbel. Ze noemen me vaak Lamine Yamal, door mijn krullen en omdat ik ook zo kan dribbelen. Ik vind dat echt het mooiste wat iemand tegen me kan zeggen.

Soms lig ik 's avonds in bed en dan doe ik mijn ogen dicht. Dan stel ik me voor dat ik in een heel groot stadion sta en dat duizenden mensen mijn naam roepen. Niet Lamine Yamal. Mijn eigen naam. Jonathan Nkonde.

Na de training kwam mama me halen. We liepen naar huis, want het is niet ver. Ik zat helemaal onder de modder tot aan mijn knieën en mijn schoenen maakten bij elke stap zo'n raar sop-geluid.

"Je lijkt wel een nijlpaard," zei mama en ze moest lachen.

"Een nijlpaard dat heeft gescoord," zei ik.

We liepen langs het station. Het werd al donker en de lantaarns gingen aan. Bij de ingang, naast de fietsen, zat een meneer op een stuk karton. Hij had een oude jas aan met een scheur in zijn mouw en een muts die echt veel te dun was. Voor hem stond een bekertje met een paar muntjes erin.

Ik bleef staan.

Ik voelde het meteen in mijn buik. Alsof iemand er heel hard in kneep. Dat heb ik altijd als ik iemand zie die geen geld heeft. Dan krijg ik buikpijn en wil ik helpen, maar ik weet nooit hoe.

"Mama," zei ik heel zacht. "Waarom zit die meneer daar?"

Mama keek ook. Ze zei eerst even niks. "Soms gaat er in iemands leven heel veel mis," zei ze toen. "Dan ben je je werk kwijt, of je huis. En dan is het heel moeilijk om dat weer goed te maken."

"Maar het is zo koud," zei ik. "Heeft hij het dan niet koud?"

"Vast wel," zei mama.

Ze gaf me een euro. Ik liep naar de meneer toe en mijn hart ging heel snel. Ik legde de euro heel voorzichtig in het bekertje, zodat het geen herrie maakte.

De meneer keek naar me. Hij had aardige ogen. Moe, maar aardig.

"Dank je wel, jongen," zei hij. "Heb je gevoetbald?"

Ik knikte. "Ik heb gescoord."

"Goed zo," zei hij en hij lachte naar me. "Blijf dat doen."

De hele weg naar huis zei ik niks. Mijn schoenen deden nog steeds sop sop sop, maar dat hoorde ik niet eens meer. Ik moest steeds denken aan die dunne muts. En

aan dat bekertje. En dat die meneer zelf niks had, maar toch aardig tegen mij was.

Bij onze voordeur bleef ik staan.

"Mama," zei ik. "Als ik profvoetballer word, dan ga ik heel veel geld verdienen."

"Dat kan," zei mama.

"En dan geef ik het aan mensen die het echt nodig hebben. Zoals die meneer. Dan hoeft niemand meer op een stuk karton te zitten."

Mama keek me heel lang aan. Toen ging ze op haar knieën zitten, gewoon in de natte deuropening, en gaf ze me een hele dikke knuffel.

"Weet je wat, Jonathan," zei ze in mijn haar. "Daarom word jij de beste van allemaal."

's Avonds zaten we allemaal aan tafel. In het midden stond een grote schaal nshima, met kip en groente. Nshima eten we met onze hand. Je pakt een klein bolletje, je rolt het rond, je duwt er met je duim een kuiltje in en daarmee schep je de kip op. Papa heeft het ons geleerd toen we heel klein waren. Papa komt uit Zambia en daar eten ze het zo. "Met je handen proef je het beter," zegt hij altijd. En dat is echt zo.

Iedereen praatte door elkaar. Samuel had de hele tweede helft mogen spelen. Esther had twee keer gescoord. Noah had een nieuwe trainer die "super streng maar wel lief" was. En Mila had een toernooi gewonnen en liet haar medaille aan iedereen zien. Aan papa zelfs twee keer.

Ik zei niks. Ik rolde steeds maar een bolletje nshima rond in mijn hand. Ik moest nog steeds aan die meneer denken.

Mama zag het. Mama ziet echt altijd alles. Ze keek naar papa en papa keek naar mij.

Maar toen ging de telefoon van papa.

Papa keek naar het scherm en liep naar de gang. We hoorden hem praten door de deur. "Ja... Ja, klopt... O, dat wist ik niet... Zaterdag? Ja, dat kan zeker."

Aan tafel werd het heel stil. Zelfs Noah stopte met kauwen, en dat gebeurt bijna nooit.

Papa kwam terug. Hij ging niet zitten. Hij bleef in de deur staan en keek naar mij. Hij lachte zo breed als ik hem nog nooit had gezien.

"Dat was een scout," zei papa. "Hij heeft je vorige week zien spelen. Ze willen je zaterdag zien. Op een proeftraining."

Het was even helemaal stil.

En toen sprong Noah op zijn stoel en ging hij juichen, met nshima nog in zijn hand. Mila ging klappen. Esther gaf me een klap op mijn schouder, best wel hard eigenlijk. En Samuel stond op, liep naar me toe en maakte mijn haar helemaal door de war.

"Zie je wel," zei Samuel. "Ik zei toch dat jij de volgende was."

Mama kneep onder de tafel in mijn hand.

Ik stopte eindelijk dat bolletje nshima in mijn mond. Het was al een beetje koud, maar het was het lekkerste wat ik ooit had gegeten.

Die nacht kon ik niet slapen. Ik lag maar naar het plafond te kijken. Ik dacht aan zaterdag. En aan de meneer bij het station. En aan mijn naam, geroepen in een groot stadion.

Nog niet, dacht ik. Maar bijna.

Hoofdstuk 2

PSV

Jonathan is tien jaar

Zaterdag moest ik om zes uur op. Zes uur! Normaal slaap ik op zaterdag uit tot minstens negen uur. Maar ik was toch al wakker. Ik was eigenlijk de hele nacht een beetje wakker geweest.

Beneden in de keuken stond papa al. Hij had brood gesmeerd en in een zakje gedaan. Twee met kaas, één met pindakaas. En een banaan.

"Je moet goed eten," zei papa. "Voetballers hebben energie nodig."

Maar ik kreeg niks naar binnen. Mijn buik voelde alsof er een wasmachine in draaide. Ik nam één hap van mijn boterham en toen kon ik echt niet meer.

"Neem het maar mee voor in de auto," zei papa. Hij gaf me een knipoog. Maar ik zag dat hij zelf ook bijna niks at. Hij dronk alleen koffie. Twee bekers.

Mijn tas stond al klaar in de gang. De grijze tas met de rits die niet goed werkt. Mama had hem de avond ervoor ingepakt en daarna had ik hem nog drie keer

gecheckt. Schoenen, scheenbeschermers, sokken, drinkfles, handdoek. Alles zat erin.

Toen we weggingen kwam Samuel nog in zijn onderbroek de trap af. Zijn haar stond helemaal rechtop.

"Hé," zei hij met een slaapstem. "Gewoon jezelf zijn. Niet te veel nadenken. Gewoon voetballen, net als in de tuin."

"Oké," zei ik.

"En als je zenuwachtig bent, dan is dat goed," zei Samuel. "Dan wil je het echt."

Toen ging hij weer naar boven, terug naar bed.

De rit naar Eindhoven duurde heel lang. Ruim anderhalf uur. Het was nog donker toen we weggingen en langzaam werd het licht. Papa had de radio aan, maar hij zette hem heel zacht. We zeiden allebei niet zoveel.

Ik keek naar buiten. Weilanden, koeien, een windmolen, nog meer weilanden. Ik dacht steeds aan wat ik moest doen. Stel dat ik de bal verkeerd aanneem. Stel dat ik val. Stel dat de andere jongens allemaal veel beter zijn.

"Papa," zei ik. "Wat als ik het niet goed doe?"

Papa keek even opzij. "Weet je wat ik denk?" zei hij.
"Ik denk dat ze jou niet voor niks hebben uitgekozen.
Die scout heeft iets gezien. En wat hij heeft gezien, dat
zit nog steeds in jou."

Ik knikte. Dat voelde een beetje beter.

"En weet je nog iets?" zei papa. "Wat er vandaag ook
gebeurt, ik ben supertrots op je. Nu al."

Ik at eindelijk mijn boterham met pindakaas op.

De banaan niet. Ik eet nooit bananen. Echt nooit. Toch
geeft mama me er elke dag een mee naar school. En
elke dag komt hij weer mee terug naar huis. Onderin
mijn tas, helemaal geplet onder mijn boeken. Dan zit er
bruine smurrie in mijn tas en ruikt alles naar banaan.
En dan wordt mama boos.

"Waarom eet je hem niet gewoon op?" zegt ze dan.

"Waarom geef je hem dan steeds mee?" zeg ik dan.

Daar heeft mama nog nooit een antwoord op gegeven.

Deze banaan ging ook weer mee terug naar huis.
Onderin mijn voetbaltas. Geplet natuurlijk.

Toen we aankwamen, kon ik mijn ogen bijna niet
geloven. Het trainingscomplex van PSV was gigantisch.
Er waren zoveel velden dat ik ze niet eens kon tellen.